

Kärleken och årstiderna : idyll

Ingelman, Georg Gabriel,

81 A Br.

National Library
of Sweden

INGELMAN, G.G.

Kärleken och ärtedev-
na

Pitt. Sv.

(P)

o

Skåne
1831

Kungl. biblioteket

0 0000 000042622

INGELMAN

Esc. A.

Vitt. In
(Bv)

o

Karleken och Arstiderna.

Elméns

KÄRLEKEN

OCH

ÅRSTIDERNA.

Idyll.

STOCKHOLM,

Elméns & Granbergs Tryckeri, 1831.

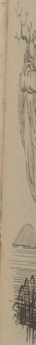
REVERSE

ALPHABET

ALPHABET

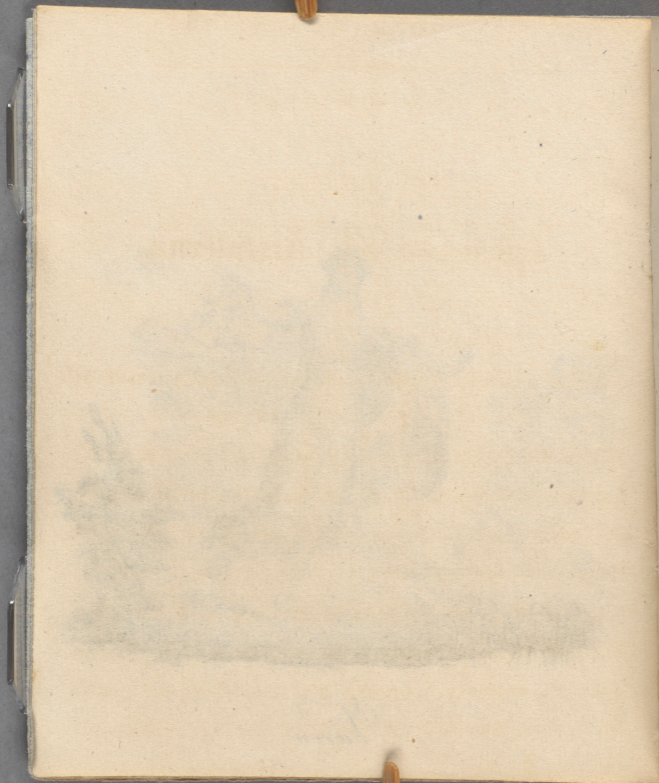
ALPHABET

ALPHABET

Varen.

Kärleken och Årstiderna.

Klädd i sin fladdrande skrud, med kransen af rosor och
myrten

Fäst i det yppiga hår, och gjutande rikt öfver marken
Sommarens blifvande prakt, de tusenfärgade blomstren,
Sväfvade vårens Gudinna, så lätt som de vingade foglar,
Hennes sällskap och fröjd, i spåren af flyende vintern.
Allt blef lifligt och grönt. I blommande häckarna sakta
Fläktade vestan och varmt, der ofta de landtliche tärnor
Slöto sin jollrande krets och knöto, sig doftande kransar.
Äfven i ynglingens bröst, den ädle, känslige Vilhelms,

Gjöt sig en lefvande flägt af en vår, som hjertat blott
njuter.

Lättare slog hans klappande bröst: vårvindarnes anda
Spelade frisk, som hans puls; hans ögon glänste som
himlar,

Ty en Gudinna, ungdomlig och skön, som den leende
våren,

Hade den längtande sett, och lärt att känna och älska,
Ty ett ögonblick var nog för honom till båda.

Äfven Amalias bröst slog vårens förtjusning till mötes,
Äfven i hennea barm uppväckte den vaknande vestan

Nya känslor och hopp, och ett blommande Eden hon
tyckte

Skjata i himmelsk glans, ur jordens inre omkring sig,

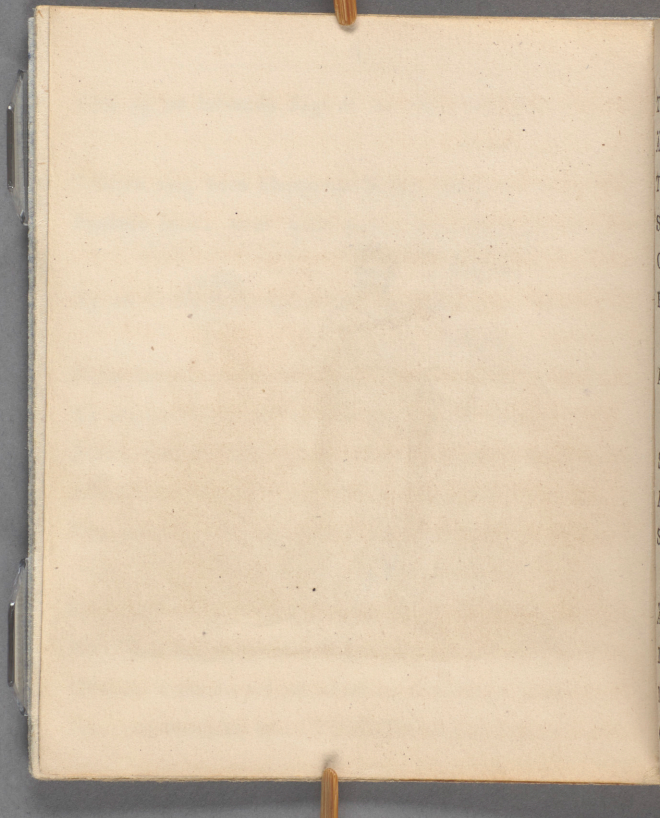
Då i Vilhelms speglande blick sin verld hon beskådat.

Ofta de älskande två på stranden af bergiga insjön

Suto och blickade tyst i hvarandras saliga ögon,

Sommaren.

Talte förtroligt och ömt: "Väl våren, den leende våren,
 Är för de älskande gjord, är deras årstid med rätta,
 Ty, som hon, är kärleken skön, är lifvets föryngring!"
 Så i förtjusande fröjd de prisade vårens Gudinna;
 Och den milda dem skänkte därför ljuft doftande skatter,
 Prydde de bördiga fält der de möttes, och häckarnas
 skugga,

An med grönskande löf och än med skiftande blommor.

Snart stod åkren i ax; Midsommarens lifliga högtid
 Hade de firat med lust, och sommarens ljuftva Gudinna,
 Stod, med skäran i hand, till de kommande skördarna
 färdig.

Åter då på de bördiga fält de älskande möttes,
 Der de förnöjde sin syn med de herrligt böljande sädfält.
 Morgonens svalka och aftonens fläkt de njöto i lunden,
 Ofta de talade då till hvarann i stilla förtjusning:

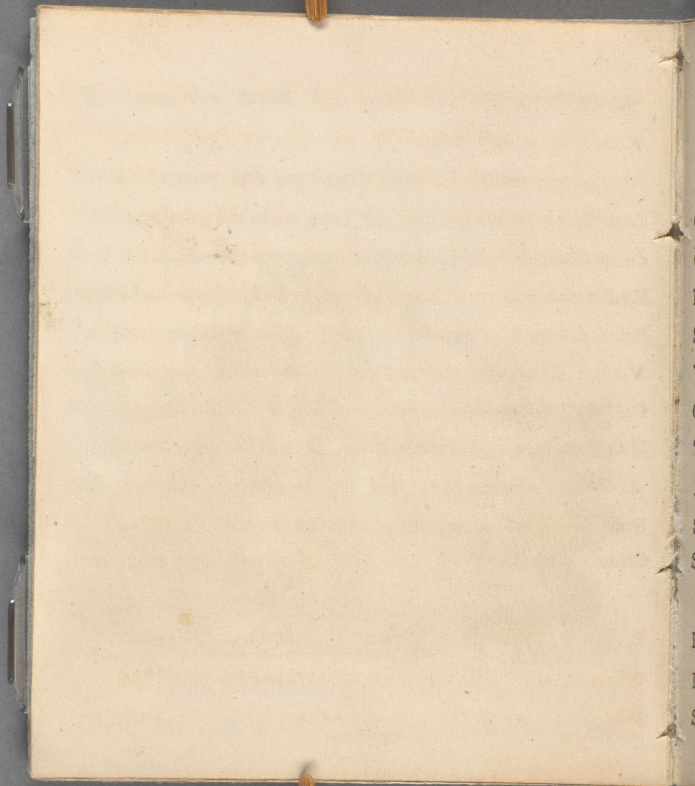
”Sommarn den årstid är, som bäst för de älskande
gjordes,

Ty ej blommor och prydnader blott åt menniskolifvet,
Liksom våren, kärleken ger; den fyller, som sommarn,
Med det lefvande hopp om verksam nytta och frukter,
Menniskans klappande barm: påminner henne med mildhet
Om den kommande dag, då hon bör äga för hjertat,
Liksom naturen har för sinnet, belönande skördar.”
Så i förtjusande fröjd de prisade Sommars Gudinna,
Och hon belönade dem, den solstrålkransade, hulda,
Med den heliga frid, som hon gjuter öfver naturen
Och i menniskobröst, som lika ständes med henne.

Hösten kom, med drufvor bekrönt, med thyrsen i handen,
Och i kärfvarnas band han samlade skördarnas rikdom.
Lunderna stodo i doftande rund och i löfviga skuggor
Knöt sig den gyllene frukt, och purpurdrufvornas klasar.

Kosten.

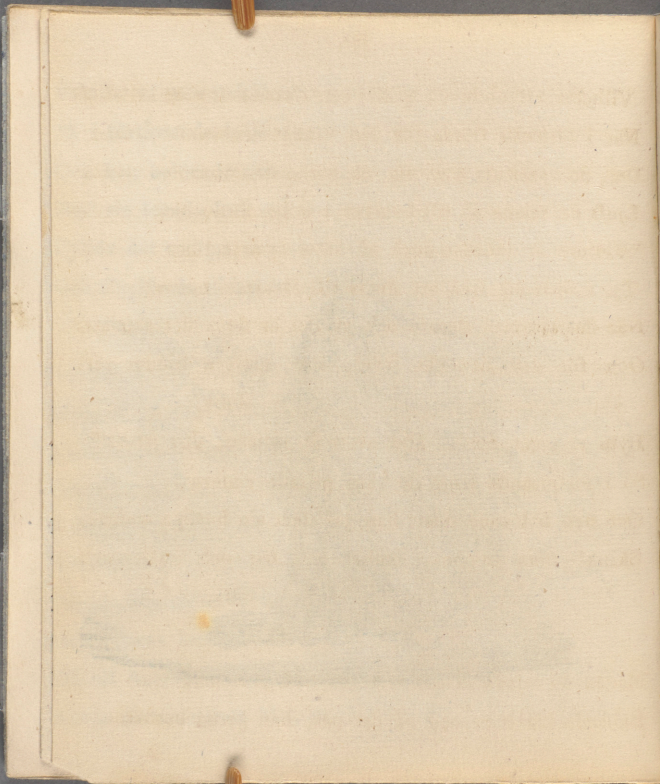

Skördar af samvetsfrid och välsignelse, gjuten från himlen!"
 Så i förtjusande fröjd de prisade hösten tillsammans,
 Och han belönade dem, den fruktbegåfvande Guden,
 Med sin leende lust och med korn och kärna på falten,
 Fyllde det trefliga hem med slitens växande rikdom,
 Och förglömde ej heller ett skatt till det kommande året.

Vintern kom, den gamle, som höljs i yfviga mantlar,
 Följd af Nordan, sin son, en ishård yngling, som liknar
 Fadren, den bistre i allt; som ryter med dånande stämma
 Öfver de skördade fält och sjöarnas stelnade vågor,
 I den plundrade lund, som sörjer sin löfviga grönska.
 Vintern med glittrande blommor af is bekransade träden,
 Bredde sin snöhvita duk utöfver de glänsande slätter,
 Och i isens kristall slöt in de darrande böljor.
 Då till Amalias hus, der det stod vid brynet af skogen,
 Körde sin frustande häst, med klingande bjellror i selen,

Vintern.

Vilhelm, att njuta en qväll i den älskades trefliga sällskap.
 När i förtrolig fröjd, för den vänligt flammande brasan
 Der, de språkade ömt om sin kärleks blomstrande lycka.
 Ljuft de talade så till hvarann i stilla förtjusning:
 "Vintern är skönast dock af årets flyende tider:

Ty, i förtrolig frid, att slutas till älskande hjerta,
 När det stormar derute och yr, det är dock det skönsta.
 Och för den lifvande fröjd, som vintern bjuder vårt

sinne,

Byte vi ingen anns. Hur skön är vintern, den friska!
 Så i förtjusande fröjd de båda prisade vintern,
 Och han belönade dem: han gaf dem sin husliga trefnad,
 Skänkte dem enighet, ömhet och tro och krafter och

helsa.

Medan de talade så om vinterns trefliga nöjen,
 Blickade kärleken ned på det par, han gerna besökte.

Skalken smålog förnöjd och hviskade Vilhelm i örat:
 "Våren du prisade först och sedan den herrliga sommarn,
 Så den belönande höst och till slut den trefliga vintern:
 Men du glömde likväl den ende, rätte; som ensam,
 Så åt vår och sommar och höst, som åt vinter i Norden,
 Dock förlänar behag, och förntan hvilken ej våren
 Glädde ditt hjerta med hopp, ej sommarna med friden
 och lyckan,

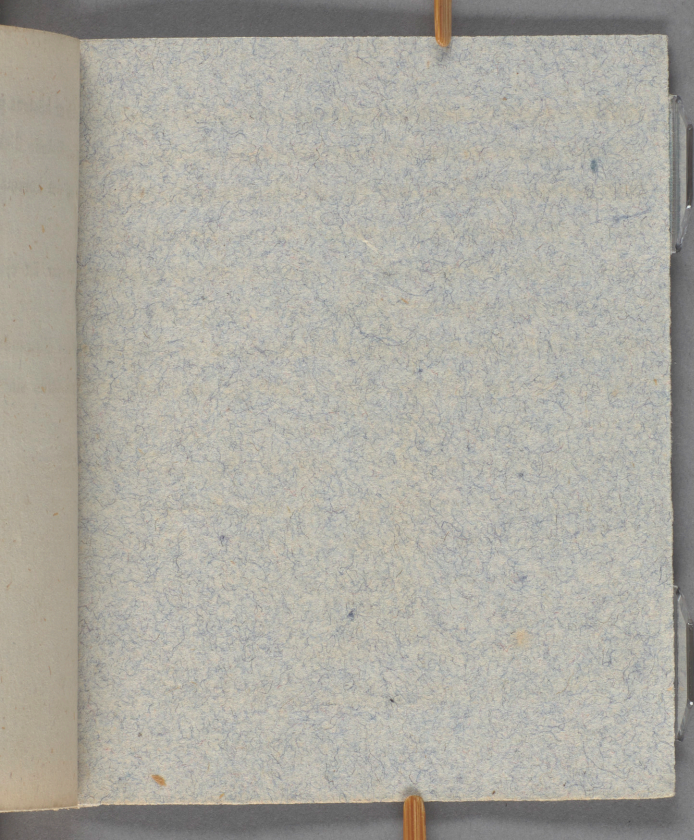
Hösten med leende fröjd och vintern med lifvande nöjen.
 Vet, årstiderna skifta och fly i spår af hvarandra,
 Men i alla skiften består blott kärleken ensam!"

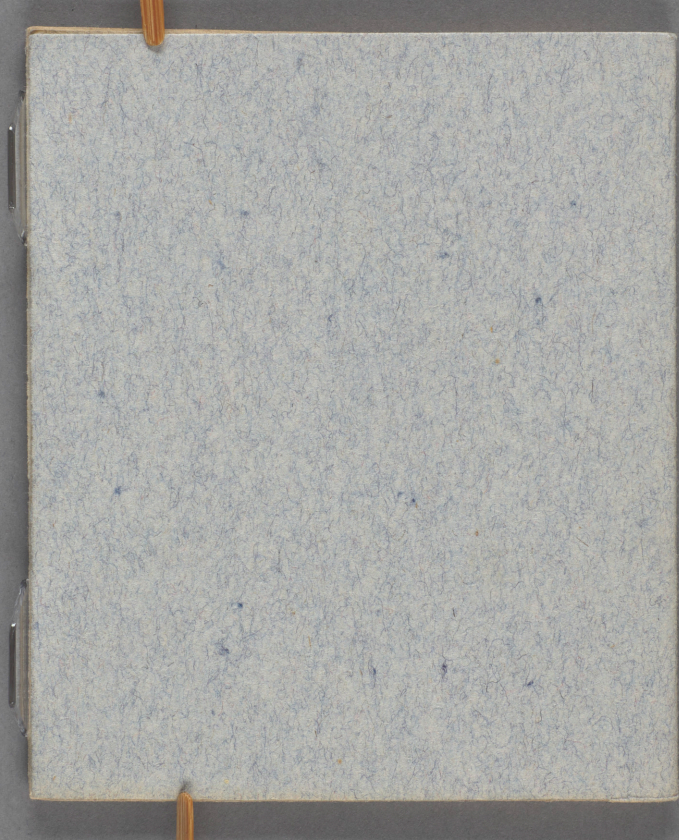
Vilhelms lyckliga bröst erkände vinken af Guden,
 Och han hviskade ljuft åt sin tjusfullt rodnande flicka:
 "Kärleken krönes med blomster och ax af våren och
 sommarn,

Dricker ur höstens pokal och värmer den frysande vintern:
Derför, älskade flicka, jag ber, låt honom förena
Oss till det kommande år, för att möta dess skiften ge-
mensamt!"

Vintern var än ej slut, då, en stjernklar afton, som
brudgum,
Öfver den glittrande sjön till sin egen trefliga boning,
Vilhelm förde sin brud, det kommande året till mötes.

Die Art der Arbeit ist eine gewisse Anzahl von
 Stunden, welche die Arbeiter im Laufe eines
 Jahres zu leisten haben, die mit einem gewissen
 Lohn bezahlt werden. Die Arbeiter sind verpflichtet,
 diesen Lohn zu empfangen, und die Arbeitgeber
 sind verpflichtet, diesen Lohn zu zahlen. Die
 Arbeiter sind verpflichtet, die Arbeit zu leisten,
 und die Arbeitgeber sind verpflichtet, die Arbeit
 zu bezahlen. Die Arbeiter sind verpflichtet, die
 Arbeit zu leisten, und die Arbeitgeber sind
 verpflichtet, die Arbeit zu bezahlen. Die Arbeiter
 sind verpflichtet, die Arbeit zu leisten, und die
 Arbeitgeber sind verpflichtet, die Arbeit zu bezahlen.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

